

[Lone Dybkjær]

sen, skal jeg hverken gå så højt op i luften eller så langt mod øst, som de gør. Det skyldes ikke kun, at jeg har influenza, men det præger nok tingene noget.

Udgangspunktet for det radikale venstres holdning til miljøbeskyttelse er, at det ikke må kunne betale sig at forurene, og at enhver tvivl om følgerne af forurening må komme miljøet til gode.

Jeg synes godt, vi kan gøre os klart, at til syvende og sidst vil det, uanset hvad vi foretager os, være forbrugerne, der kommer til at betale, men planlæggerens opgave i denne sag er selvfølgelig at gøre det så billigt som muligt' at få så godt et miljø som muligt for forbrugerne eller borgerne, hvad vi nu vil kalde dem i de forskellige sammenhænge. Det kan vi bl.a. gøre ved, at vi anlægger den linje, at vi skal rydde op efter os, og at vi i tide tager højde for den oprydning. Det er i høj grad det, der hidtil ikke er sket, hverken i forbindelse med det, vi diskuterer her i dag, eller i forbindelse med miljødiskussioner i al almindelighed. Planlæggerens opgave, det vil sige vores opgave, må altså være at sikre, at det bliver så billigt som muligt ved, at vi planlægger tingene så godt som muligt, med henblik på, at der bliver ryddet op efter os.

Ud fra den grundholdning, at det ikke må kunne betale sig at forurene, og at enhver tvivl om følgerne af forurening må komme miljøet til gode, har vi studeret forsøringsudvalgets rapport og ministerens redegørelse. Om den sidste må jeg sige, at den på visse punkter er ganske ejendommelig, forstået på den måde, at man kun meget indirekte kan finde ud af, hvad det egentlig er for nogle forslag, ministeren vil komme med. Jeg tror, at hvis man til sene tider vil slå op i de grønne hæfter og finde miljøministerens redegørelse med forslagene om, hvad regeringen vil gøre på dette område, må man sige: der står faktisk ingenting.

Hvis man nu er venlig og læser, hvad der står i de tilhørende lovforslag, og hvis man har hele rapporten liggende foran sig, sådan at man kender udvalgets konklusioner, så kan man godt finde ud af, hvad det egentlig er for noget, ministeren vil indstille. Men man skal sandelig have de ting med; læse det direkte af redegørelsen kan man ikke. Der står jo herinde, at man skal kunne forstå fuglenes sprog, og det har jeg også forsøgt, når det drejer sig om ministerens redegørelse.

Vi beklager, at ministeren ikke har ønsket at gå videre end det svage kompromis, som vi finder at forsøringsudvalget er nået frem til. Måske kan man godt sige, at det svage kompromis ikke kunne blive anderledes. Det kunne man næsten regne ud, når man så, hvordan udvalget var sammensat, og når udvalget åbenbart var blevet bedt om at være enigt. Vi havde trods alt foretrukket, at man klarere havde kunnet se de forskellige parterers synspunkter, sådan at vi havde haft et bedre grundlag at tage stilling på.

Det betyder også, at vi ikke finder, at ministerens forslag, som vi altså indirekte læser af redegørelsen, er gode nok. Vi mener, at svovlforureningen må længere ned, end ministeren foreslår, og vi er i øvrigt ikke enige i den model, ministeren har valgt i sit lovforslag vedrørende kraftværkerne. Vi finder, at forsuring er et så alvorligt problem, at små justeringer ikke er nok. Vi ødelægger bygninger og materialer til milliardbeløb på grund af forurening. Vi kan sige, vi er heldige, fordi vores jord er så kalkholdig, at forsuringen endnu ikke har anrettet store skader i land- og skovbruget, men ser vi til vore nabolande, så ved vi da i hvert fald, at det har gjort det dér.

Vi mener, at Danmark må leve op til sit ry for at være en miljøbevidst nation og tilstræbe at nedbringe forureningen. Navnlig synes vi, at vi bør gøre det på det område, vi her diskuterer, nemlig forsuringen, al den stund vi jo, hvordan vi end vender og drejer tallene, er nettoeksportør af svovldioxid.

Danmark har inden for ECE arbejdet for, at svovlforureningen nedbringes med 30 pct. inden 1993, og det er det mål, ministeren vil nå frem til. Over for det vil jeg godt fremhæve, hvad også fru Margrete Auken gjorde, at EF-Kommissionen rent faktisk har stillet forslag om reduktion af svovlforureningen med hele 60 pct. frem til 1995. Det siger nok en lille smule om problemets alvor og er måske snarere den målsætning, som man skal stræbe efter.

Det, der er afgørende, som tidligere ordførere har været inde på det, er også, hvad det er for et årstal, vi går ud fra. Her har vi, så vidt jeg kan se i Ingeniørens Ugeblad, fået dokumentation for, at årstallet 1980 er ganske smart valgt, fordi vi dér havde en utrolig høj udledning af svovldioxid. I hvert fald hvis man tager de tal for 1982, der her står er